

Folketingets forhandlinger. (11)

161

9/12 66: 1. beh. af f. t. finanslov for 1967-68.

162

[Poul Hartling.]

Må jeg afsluttende sige om dette: venstre er rede til samarbejde — nu som før. Vi vil kunne samarbejde med regeringen — nu som før. Det vil sige, at vi fra sag til sag vil føre vore synspunkter frem, og kan vi nå til en løsning, vi kan være tilfreds med, er vi rede til at medvirke. Vi er parat til at gøre et positivt stykke arbejde og at lægge ryg til for at nå en løsning af de problemer, som skal løses. Det har vi også vist i det folketing, som sad indtil den 22. november. Det kan vi vise igen. Men lad mig for klarheds skyld føje til, at venstre ikke har ændret sin politiske linje, fordi SF har fået en fremgang ved valget. Det, som var ja for os før valget, er også ja nu, og det, der var nej, er også nu nej. Vort sigte er uændret, og vi vil ikke føre en politik, der svigter de mange, der har stemt på os. Vi er parat til forhandling, men vi medbringer til forhandlingen vore ønsker, ganske som vor modpart i forhandlingen gør det.

Vi ønsker også at bygge bro til et bredt liberalt samarbejde — nu som før. Den fællesindstilling og det samarbejdsforhold mellem tingets liberale partier, som venstre hele tiden har appelleret til og har indbudt til, er efter vor mening stadig nødvendigt og rigtigt og måske mere nødvendigt og rigtigt end nogen sinde.

Samarbejde og forhandling siger vi ja til. Et fordomsfrit samarbejde, sagde statsministeren. Ja men det er ikke for os det samme som et principløst samarbejde.

Poul Møller: Bismarck sagde engang, at aldrig lyves der så meget som før et valg, under en krig og efter en jagt, og i år fik vi jo valget midt i jagttiden, så sandheden har ikke haft de allerbedste vilkår i den sidste tid herhjemme politisk. Vi fik altså valget. Det skal ærligt indrømmes, at det var noget af en overrumpling for mange af os, og resultatet var skuffende, også for mit parti. Men mest overrumplende må det vist nu alligevel have været for socialde-

mokratiet, og mest skuffende er resultatet vel i virkeligheden også for regeringen. Den opløste tinget, så vidt jeg ved, for at blive styrket, og den kom hjem med et tab på syv mandater og det næstdårligste valg i partiets historie.

Derfor er det næsten allermest overraskende, at socialdemokratiets leder — og nu i dag Per Hækkerup — vil fortælle os, at det, der fandt sted, var, at socialdemokratiet sejrede, at dets politik sejrede. Nu kan det være, at hr. Per Hækkerup mener, at de syv, der gled ud, havde en meget lille betydning for socialdemokratiet, at de måske kun var negative for socialdemokratiet, at det var en sejr at blive af med dem; man kan så tænke sig, at det måske var det, der var statsministerens formål med den hele manøvre. Men vi har lidt svært ved at forstå, at den politisk kloge hr. Per Hækkerup kan ytre noget sådant, for var det socialdemokratiets politik, der sejrede gennem SFs mandatgevinster? Var denne sejr, som SF ganske rigtigt vandt, en sejr til socialdemokratiet? Var det ikke netop i opposition til socialdemokratiet og til regeringen, at SF sejrede? Var det ikke i opposition til boligforliget? Var det ikke i opposition til socialdemokratiets udenrigspolitik, til socialdemokratiets forslag om merværdiafgift, at SF sejrede? Det var det jo. Havde SF samme politik som socialdemokratiet, havde SF næppe sejret. Men SF stod inden for de socialistiske kredse som den alternative mulighed til socialdemokratiet, og det var det, de sejrede på. Det var et stadig vedvarende oppositionsarbejde over for socialdemokratiet, som ubekymret af kompromiser bragte socialistisk folkeparti sejren. Det tror jeg hr. Per Hækkerup ved nærmere eftertanke vil give mig ret i.

Se, igennem generationer var socialdemokratiets politik bygget op på samarbejdet med det radikale venstre. Det var den klassiske politik fra Staunings tid, fra Hedtofts, H. C. Hansens og Viggo Kampmanns tid; trods de radikale gevinster stod